

Idag, på morgonen efter min yngsta syster Sylvias 53-årsdag, slog det mig att nu är det dags att avslöja alla de skumma omständigheterna kring Olof Palmes död och det sedan snart 25 år tillbaka alltmer ruttna svenska politiska etablissemanget. Detta politiska etablissemanget som alltifrån den dag då Ingvar Carlsson blev statsminister har setat vid makten som gisslan åt det lilla men giftiga nazistiska kotteri som planlade och utförde mordet och som, bakom de alltmer flagnande "demokratiska" kulisserna, styr Sverige. Detta land som egentligen borde heta Göringland-Schweden.

De tjugofyra ministrarna i Fredrik Reinfeldts nyligen bildade, ömkliga, regering ger syn för sägen. Där fattas bara en väderleksminister och ett väderleksdepartement för att bilden ska bli komplett. Två dussin marionetter i Jan-Adolf Hitler-Halldins, Stefan Borgs och deras anhangs händer och "Den Stora Korruptionen" fortsätter, med ännu fler oduglingar i maktens korridorer.

I början av sommaren sammanställde jag "Tre berättelser om Sverige inför valet" och den första som jag skickade materialet till var Sylvia. Hon blev, liksom alla andra som jag sedan har drabbat med dessa korta texter, bokstavligen livrädd. Eftersom samtliga massmedia från första början tycks ha blivit ålagda, eller rentav ålagt sig själva, total självzensur när det gäller detta känsliga ämne, tänkte jag att vi får väl göra som i det forna Sovjetunionen och försöka få ut texterna som "samisdat", "egen utgåva". Men si, detta visade sig vara omöjligt i vårt lilla nazi-kommunistiskt styrda land.

Sylvia ser på det allt sjukare svenska samhället med klara och oförvillade ögon. Hon ställde i våras sitt hopp till att en liten grupp unga människor, många av dem med anknytning till Chalmers, försökte bilda "rättvisepartiet" i syfte att rätta till de många orättvisor som följer i den allmänna korruptionens spår. Dess värre lyckades de unga entusiasterna, något som jag förutsåg men inte ville säga till dem från början, inte samla det antal namnunderskrifter som krävs för att bilda ett nytt politiskt parti. Den svenska sjukan ligger inte i att vi har för få politiska partier, utan för många.

De största, socialdemokraterna och moderaterna, har dessutom bägge suttit vid makten sedan den första mars 1986, alltså under den epok i svensk samtidshistoria som jag kallar för "Den Stora Korruptionen". Med Alliansregeringen blev det med nödvändighet så att de tre övriga borgerliga partierna, eller åtminstone nyckelpersoner i dem, kom att dras med i "Den Stora Korruptionen", genom att få vetskap om att det var ett litet nazistkoteri med Hans Holmér i spetsen, som låg bakom mordet på Olof Palme. Det är alltså inte endast katastrofen Beatrice Ask, som har tvungits springa denna maffias ärenden utan även i högsta grad, liksom det var på Lars Engqvists tid, socialministern, Göran Hägglund. Min tanke var att Sylvia och hennes vänner som kämpade för "rättvisepartiet" skulle hjälpa till att sprida mina texter som kedjebrev, så att var och en som köpte ett exemplar för 150 kronor skulle sälja tre exemplar vidare, men i det fega Sverige fanns det ingen som vå-

gade ta risken, vad den nu kunde bestå i. Att köpa de tre berättelserna, tänkte jag, för dem som ville och vågade, skulle kunna fungera som en inträdesbiljett till "Motvalsöreningen". Eftersom allmänna val i "Lögnens Rike", "Den Stora Korruptionens" Sverige är meningslösa, hade jag hoppats på att man åtminstone skulle kunna skicka ut signaler om detta beklagliga förhållande till det svenska folket, men det gick inte, i vad Sylvia kallar för "babiansamhället".

Jag vet inte om det går att likna svenskarna vid babianer, dessa frejdiga djur, som tar för sig och inte är det minsta aggressionshämmande.

Svenskarna är mer att likna vid de tre små apor som enligt en indisk konst-hantverkstradition sitter, den första med händerna för ögonen, den andra med händerna för öronen och den tredje med händerna för munnen. Mottot för dessa apor och alla äkta svenskar är: "Inte se! Inte höra! Inte tala!" Så har då detta "Lögnens Rike", efter snart tjugofem år blivit även "Den Stora Tystnadens Rike".

Mina tre samhällsomstörtande texter har tillkommit under loppet av fem år från april 2005, då jag skrev den första versionen av "Spionen som gick ut i kylan." och fram till april 2010 då jag lade till en "Inledning" till mina tre berättelser om Sverige.

Anledningen till att jag skrev "Spionen som gick ut i kylan" var att det stod mig upp i halsen att till 60-årsminnet av det andra världskrigets slut i min morgontidning "Svenska Dagbladet" läsa sida upp och sida ner om vad andra länder, Tyskland förstås, men även Finland, och av någon anledning Danmark!? borde göra, "för att komma till rätta med sitt nazistiska förflutna". Det finns bara ett land med ett massivt nazistiskt förflutet som aldrig har behövt göra upp med det och det är Sverige!

Jag hade tänkt att min text möjligen kunde duga som understreckare i SvD men det var innan jag hade förstått hur omfattande den svenska censuren är. Jag fick ett långt och svassande brev som inte riktigt klargjorde för mig varför tidningen inte ville ta in artikeln. Ämnet var naturligtvis för hett. Jag skickade det refuserade manuskriptet till Leif GW Persson, som jag hade haft en hel del telefonkontakt med i början av 70-talet när vi bägge skrev på doktorsavhandlingar om likartade klientmaterial, nämligen stortjuvar och narkomaner där det ju som bekant i mycket stor utsträckning rör sig om samma individer. Från Leif fick jag som svar ett långt och vänligt brev av vilket framgick att han då, som god socialdemokrat, fortfarande trodde på den "officiella" versionen med Christer Pettersson som Olof Palmes mördare. Han skulle emellertid "titta närmare" på min hypotes. Resultatet, vilket vi klart och tydligt kan utläsa av hans sista bok i ämnet, "Faller lätt som i en dröm", blev att han i den boken driver med blotta tanken på att Christer Pettersson skulle kunna vara mördaren.

Den fiktiva lösning som han själv presenterar ter sig dock inte särskilt trovärdig och det är kanske därför som bokens hedervärde huvudperson, kommissarie Martinsson i slutkapitlet drabbas av en mardröm. Den verkliga lösningen på

Palme-mordet kanske är just mardrömslik och låter sig inte finnas genom att skicka två fiktiva förövre till Medelhavet och ta död på dem där. Den sista gången jag hade kontakt med Leif, var när han hade uppträtt som sommarpratare i radio, om jag minns rätt var det 2006. När jag senare har försökt få kontakt med honom, något som jag har gjort upprepade gånger alltifrån hösten 2007, har han alltid lyckats göra sig oanträffbar.

När det gäller min text ”Spionen som gick ut i kylan”, så var det första gången som Säpo gjorde mig den äran att gå in och radera ut en fil i den dator som jag arbetar från.

Enligt de senaste uppgifterna från det Nortons säkerhetssystem som vi håller oss med, har denna PC under den senaste månaden varit utsatt för 7 ”upptäckta” och 38 453 ”kända hot” medan nätverket har varit utsatt för 2 625 ”kända attacker”. Tala om uppmärksamhet!

Nu tar jag alltid säkerhetskopior på papper på alla viktiga filer och dokument och hade gjort så även med ”Spionen som gick ut i kylan”, som jag alltså här presenterar i dess ursprungliga, men korrigerade och uppsnyggade version.

2010-10-22

Spionen som gick ut i kylan

När jag nyligen läste om Tore Forsbergs ”berättelse för barnbarnen om det galna 1900-talet”, med den något omständliga titeln ”Spioner och spioner som spionerar på spioner”, kom omläsningen att lämna en dålig eftersmak. Jag träffade Tore Forsberg, som är en charmerande och inspirerande berättare, vid en av Lions torsdagsluncher på hotell Sheraton i Stockholm någon gång i mitten av 90-talet. Vi åhörare fick förutom en del om Säpo och dess historia ta del av anekdoter vid lunchbordet, bland annat om Jan Guillou, som under de år när han formade sin pojkboksdröm om den svenske superagenten Carl Hamilton (vem minns honom idag?), var en ofta och väl sedd gäst i Säpos lokaler, där han hämtade mycket av sin inspiration och det eventuella faktaunderlag som kan finnas i böckerna. Det som vid omläsningen frapperar mig mest är den protyska och antisovjetiska slagsida som Tores berättelse för sina barnbarn har. Sveriges nesliga roll under det andra världskriget som allierad och järnmalmleverantör till Hitler-Tyskland